

Beklag niet vervolgen van strafbare feiten
(artikel 12 Sv.)

Aan het Gerechtshof te 's Gravenhage

Geeft te kennen:

Mustafa Y., woonachtig te Turkije en voor deze aangelegenheid woonplaats kiezende te Amsterdam op het kantoor van mr. A.G. van der Plas, Prinsengracht 708, 1017 LA Amsterdam, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd dit klaagschrift te ondertekenen en in te dienen;

Namens klager is op 15 september 2008 en 25 mei 2010 bij het Landelijk Parket schriftelijk aangifte gedaan tegen

mr. J. Demmink, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie,

ter zake van:

1. Verkrachting als strafbaar gesteld in artikel 242 WvSr, gepleegd in Istanbul in Turkije in of omstreeks het jaar 1995;
2. Ontuchtige handelingen onder dwang en seksueel binnendringen bij iemand beneden de 16 jaar als strafbaar gesteld in de artikelen 245 en 246 WvSr, gepleegd in Istanbul in Turkije in of omstreeks het jaar 1995;
3. (het uitlokken van) het belemmeren van de uitingsvrijheid van personen en mishandeling al dan niet in de uitoefening van enig ambt als strafbaar gesteld in de artikelen 47 jo. 285a, 303 en 308 en 309 WvSr, gepleegd in Turkije in de periode 2008 - 2011.

Kopieën van de schriftelijke aangiften van 15 september 2008 en 25 mei 2010 gaan hierbij.¹

Tot op heden is op basis van deze aangifte geen aanvang gemaakt met een strafrechtelijk onderzoek naar de aangiften.

Klager heeft een rechtstreeks belang bij de vervolging van voormelde strafbare feiten en persoon om redenen als hieronder vermeld:

¹ **bijlage 1**: de aangiften van 15 september 2008 en 25 mei 2010 met verklaring d.d. 12 december 2007 van Burhan Kazmali met Nederlandse vertaling

I. De aangifte

Aan de aangifte van 15 september 2008 is een verklaring gehecht van de Turkse onderzoeksjournalist Burhan Kazmali, aan wie cliënt zijn levensverhaal als straatjongen in Istanbul heeft verteld inclusief de traumatiserende gebeurtenis van zijn verkrachting en het seksueel misbruik dat van hem is gemaakt toen hij 12-13 jaar oud was.

Kazmali beschrijft daarin hoe klager - Mustafa Y.- hem vertelde 12-13 jaar oud te zijn geweest toen hij werd benaderd door twee politiemensen en dat hij geen kans had gehad om hun verzoek te weigeren. Letterlijk vertelde hij hierover aan Kazmali:

“Omdat ik geen huis had waar ik naartoe kon en geen plaats had waar ik kon slapen, was het zwaar om te leven op de stadsmuren van Topkapi (---) Maandenlang waste ik mij niet, ik had geen mogelijkheid om de broek en de kleding die ik droeg te verschonen (---) In die periode, toen ik zo 'n 12-13 jaar oud was (---). Twee kameraden die ik niet kende en die ik niet eerder had gezien (waarvan ik later vernam dat het veiligheidsfunctionarissen waren) hebben mij opgehaald (---) Ze zeiden toen: wij staan achter jou, wij zullen voor je opkomen. We zullen bemiddelen zodat jij beter werk zult kunnen krijgen. Maar we gaan jou naar een plek brengen, we zullen je met iemand laten kennismaken, die gaat zich met jou bezighouden. (Uit schaamte wil ik niet verder ingaan op hetgeen mij toen is verteld.) Ik had ook geen kans om te weigeren. Ik was namelijk tot hen veroordeeld. Ik weet heel goed wat mij had kunnen overkomen als ik nee zou hebben gezegd. Ze zouden mij iedere dag ophalen en mij misschien wel delicten die ik niet heb gepleegd, in mijn schoenen schuiven, dat was mij namelijk al heel vaak overkomen. (---) Ik werd geconfronteerd met iemand die even oud was als mijn vader. Iemand met een flink en grof postuur, ik verstond niet wat zij bespraken, maar er stonden drankjes en vruchten op de tafel. Hij vroeg enkele dingen en ik maakte gebaren met mijn handen om duidelijk te maken dat ik hem niet had verstaan. Hij lachte hard. Hij keek alsmaar naar mij, hij keek niet naar de televisie en hij hield zijn ogen niet van mij af. Terwijl hij naar mij keek streelde hij ook zijn lichaam. Het was een goed geklede persoon, hij probeerde met zijn lichaamshouding en zijn gedrag iets aan mij duidelijk te maken. (---) Op dat moment had ik zijn bedoeling al wel begrepen. Nadat die functionaris was vertrokken zijn er een aantal dingen gebeurd. We zijn namelijk samen in het bed gegaan en hij kustte en streelde mij onophoudelijk. Ik walgde van de man maar ik had geen keus... Nadat deze gemeenschap enige tijd had geduurd, heeft hij mij verleid. Ik heb die nacht twee keer een dergelijke gemeenschap gehad met deze persoon. Na verloop van een hele tijd ben ik naar mijn kamer gegaan en hij had mij ook behoorlijk veel geld gegeven, hij had Marken gegeven. De volgende dag ben ik zo rond de middag uit het hotel weggegaan, maar mij werd gevraagd om niet te ver weg te gaan. (---) de volgende dag is er niets gebeurd, later is mij gezegd dat wij met een andere automobiel naar de buurt van Izmir zouden gaan en dat ik mee zou moeten en ik ben met hen meegegaan. Onderweg heeft hij niet veel gesproken, hij zei alleen maar sommige dingen tegen degenen die hem beveiligden, af en toe keek hij mij aan en knipoogde naar me. We waren naar Bodrum

gegaan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik buiten Istanbul kwam. Ik werd er vaak op gewezen dat ik over de naam en de identiteit van deze persoon met niemand mocht praten. Ik dacht bij mezelf, waarom zou ik daarover praten, zou ik aan Allah om mijn verdoemenis verzoeken. We waren naar een plaats dichtbij het centrum van Bodrum geweest. Tegen mij was gezegd dat ik een paar dagen in dat hotel zou blijven en dat mijn relatie met die persoon zou voortduren. Voordat we naar het hotel zijn gegaan hebben we gegeten in een plaats die leek op een zomerhuis, we waren daar met vier mensen. Drie waren buitenlanders en een was Turk. Ze hadden mijn identiteitskaart afgenomen, ze dachten zeker dat ik er anders misschien vandoor zou gaan, maar ik had sowieso geen mogelijkheid om ergens naar toe te gaan. (---) Vervolgens hebben ze mij naar het hotel gebracht waar wij zouden verblijven, je moest daar met een trap naar toe. Bij de ingang van het hotel ontstond een discussie tussen, ik geloof dat het medewerkers van het hotel waren, en de personen die bij mij waren. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar de medewerkers van het hotel kon ik verstaan omdat zij Turks spraken. Ik vernam dat de persoon van wie ik inmiddels te weten was gekomen dat hij J.D. heette en in Nederland een belangrijk persoon was, bij de binnenkomst van de functionarissen die bij hem waren, aan het hotel een valse identiteit had opgegeven en dat hij met een identiteitsbewijs op naam van iemand anders in dat hotel willen verblijven. In verband met die persoon is de Gendarmerie ingelicht, maar ze hadden mijn situatie door of iemand heeft dat verteld en het hotelpersoneel zei 'maak dat je wegkomt, jij bent een fl...' 'Ga jij hier samen met die mannen zijn? Ga weg of we roepen de gendarmerie'. Ik was bang, maar er was niets dat ik kon doen.'"²

Klager heeft op 13 december 2009 in Istanbul tegenover Klaas Langendoen een verklaring afgelegd over hetgeen hij Kazmali eerder vertelde over hetgeen hem 12 jaar geleden is overkomen en de psychische schade die hij daarvan heeft ondervonden. Het verhoor is met behulp van twee videocamera's geregistreerd. De beëdigde Nederlandse vertaling van dit door Langendoen afgenomen verhoor gaat hierbij, gehecht aan een verklaring van Langendoen over de loop van het verhoor.³ De woordelijke uitwerking van deze video-opnamen zijn aan het Openbaar Ministerie overgelegd. Aan klager zijn 8 foto's voorgelegd waaruit hij zonder aarzeling de foto van Joris Demmink aanwees als diegene die hem had verkracht. Ook herkende hij de veiligheidsbeambte Mehmet Korkmaz die hem bij Demmink had gebracht.⁴

Hetgeen klager in dit verhoor verklaart over hetgeen hem is overkomen na het doen van aangifte in september 2008 is even schokkend als zijn relaas over het seksueel misbruik.

Tijdens het verhoor door Langendoen verontschuldigde klager zich voor het feit dat hij zich vanwege zijn emoties niet altijd even precies uitdrukte. Hij verklaarde dat hij zo'n

² Zie bijlage 1, verklaring d.d. 12 december 2007 van Burhan Kazmali met Nederlandse vertaling, pp. 19-23

³ **Bijlage 2:** Het transcript van het verhoor van 13 december 2009 met brief d.d. 21 januari 2010 van K. Langendoen

⁴ Zie bijlage 2, p. 11

anderhalf jaar daarvoor Burhan Kazmali had ontmoet, die zijn vertrouwen had weten te winnen en aan wie hij tot in de kleinste details had verteld wat hem indertijd als minderjarige straatjongen was overkomen.⁵ Klager legde uit tot op heden de psychische gevolgen te ondervinden van wat hem toen is overkomen. Hij gaf aan nog altijd problemen te hebben in zijn seksuele beleving vanwege de diepe schaamte over wat hem als kind was overkomen.⁶

Heftige emoties kwamen ook boven toen klager aan Langendoen vertelde over de bedreigingen die hij heeft ondervonden na zijn in Nederland tegen Demmink ingediende aangifte en de publicatie door Burhan Kazmali van zijn levensverhaal. Hij is toen benaderd door Emin Arslan, op dat moment een hooggeplaatste Turkse politiechef⁷. Klager zegt letterlijk over deze Arslan:

“Mehmet Emin Aslan, die eerloze, die heeft mijn leven de vernieling in geholpen. Meneer de plaatsvervangend politiechef. Meneer Mehmet Emin Aslan, kunt u zich voorstellen, zo 'n functie, hij zou dus mijn leven gaan redden. In plaats daarvan heeft hij mijn leven de vernieling in geholpen (---) Na deze berichten, anderhalf jaar geleden dus, begon hij (Mehmet Emin Aslan) met bedreigingen, wilde hij dat ik wat Burhan Kazmali zei als leugen zou bestempelen. (---) hij zei ook: ik ben bereid je het dubbele te geven van wat hij je geeft als hij jou iets geeft. Ik kan je tien jaar lang huisvesten. Je moet journalisten niet vertrouwen, dat zijn leugenaars. Hij zei: als je precies het tegenovergestelde beweert van wat hij zegt, dan zorg ik dat je een goed leven hebt. Ik heb toen gezegd dat alles wat gezegd is waar is, dat geen enkel detail gelogen is, dat is wat ik hem heb verteld. Hij zei: straks vinden ze je lijk nog op een vuilnisbelt, waar je ook naar toe vlucht in Turkije, ik laat je niet in leven. (---)”⁸

En:

“Nadat ik had kennisgemaakt met Mehmet Emin Aslan (---) kwamen allerlei mensen op een gegeven moment die zeiden van: we gaan je helpen, we zorgen dat het weer in orde komt met je leven, als je maar zegt bij het OM dat wat je hebt verteld aan Burhan Kazmali niet waar is, dat Burhan Kazmali je heeft gebruikt. De verwondingen aan mijn been zijn gebeurd toen ik bij de benzinepomp werkte. Er is tussen Orhaneli en de boerderij een pad van ongeveer 7 km. Mijn bazen stuurden me af en toe naar Orhaneli, het is een looppad door het bos, het is een afgelegen weggetje, en als mijn werkgevers mij naar Orhaneli stuurden om iets te halen, dan ging ik lopend drie kwartier heen en drie kwartier terug. Een afgelegen weggetje. Drie personen hebben daar mijn weg versperd, een grote spijker in mijn been geduwd net zo lang tot ik begon te schreeuwen, te huilen

⁵ Zie bijlage 2, p. 2

⁶ Zie bijlage 2, p. 4

⁷ **Bijlage 3:** Today's Zaman d.d. 17 september 2009 en Daily News Turkey d.d. 25 september 2009, waaruit blijkt dat Emin Arslan in september 2009 is gearresteerd wegens verdenking van betrokkenheid bij grootschalige drugshandel

⁸ Zie bijlage 2, pp. 4 en 5

en te smeken, ik probeerde natuurlijk tegen te strubbelen, ik heb ook gescholden op ze, ik heb ook gezegd dat alles wat ik heb gezegd helemaal waar is en zei zeiden dat als ik niet zou doen wat ze mij zeiden, ze mijn gezin iets zouden aandoen. En ze hebben me met de dood bedreigd. Dit heb ik nooit verteld aan mijn vrouw. Ik wilde niet dat zij bedreefd zou zijn. Vijf, zes maanden daarna... ik ontving toen geld van het provinciebestuur, een soort sociale hulp van 300 lira per maand, toen ik niet thuis was, is iemand aan de deur geweest en die persoon heeft naar mij gevraagd met de mededeling dat ze waren gekomen voor hulp en mijn vrouw heeft toen gezegd dat ik in de stad was. Die personen zeiden: we komen morgen zo rond de klok van 9, 10 weer terug en we gaan dan met uw man ergens naar toe om behulpzaam te zijn, we gaan u helpen. De volgende dag kwam iemand in pak die er heel netjes uitzag en die zei: kom, we gaan je helpen om rond te kunnen komen, voor je levensonderhoud, we gaan je kolen geven. Ik zocht er helemaal niets achter omdat ik sowieso hulp verwachtte van het districtsbestuur. Ik ben in vertrouwen ingestapt. Op een gegeven moment zijn we vanuit Orhaneli vertrokken richting Kestel en na Bursa richting Yalova zijn ze de zijweg naar het dorp Sugoren in gereden.

Voordat we bij Sugoren aankwamen stapte bij het benzinstation een vaag type, bebaard, lang haar, ook in de auto. Totdat die persoon was ingestapt had ik geen enkel wantrouwen. Ze zeiden: er is een brief voor jou van Mehmet Emin Aslan. We hadden je gewaarschuwd dat we je niet zouden laten leven, we zeiden toch dat we je leven zouden vergallen, en voordat ik iets kon zeggen pakte de ene me beet, drukte heel hard tegen mijn kaken, en zei van: haal je tong tevoorschijn. Dat wilde ik niet, dus die man in pak heeft toen mijn tong uit mijn mond getrokken. In de tussentijd – ik wilde dat natuurlijk niet, ik probeerde me te verzetten - kreeg ik allemaal klappen op mijn buik, op mijn lichaam, en die bebaarde man heeft toen met een scheermes in mijn tong gesneden”.⁹

II. Ondersteunend bewijs vanuit Kazmali

Burhan Kazmali, onderzoeksjournalist

De beschrijving van klager van wat hem in 1995 is overkomen is opgetekend door Kazmali in zijn verklaring van 12 december 2007, welke aan klagers aangifte van 15 september 2008 is gehecht. De beschrijving van klager van wat hem in het najaar van 2008 is overkomen ten gevolge van de door hem in september 2008 ingediende aangifte, vindt bevestiging in twee e-mails van Burhan Kazmali op 30 januari 2009 en 16 maart 2009 aan zijn Nederlandse advocate. Kazmali geeft daarin aan op 23 december 2008 van klager te hebben vernomen dat hij en Korkmaz waren benaderd door Emin Arslan als ook een groepje Turken en Nederlanders dat financiële ondersteuning aanbod in het geval hij zijn aangifte tegen Demmink introk, maar dreigde dat hij niet met rust zou worden gelaten als hij dit niet deed.¹⁰

⁹ Zie bijlage 2, p. 12

¹⁰ **Bijlage 4:** e-mails van Burhan Kazmali van 30 januari 2009 respectievelijk 16 maart 2009 met Nederlandse vertaling

Op 10 en 11 februari 2011 is Burhan Kazmali zelf door de Rijksrecherche gehoord over de aangifte van de twee op dat moment bekende Turkse slachtoffers van Demmink, klager en Osman B. Het proces-verbaal van dit verhoor van Kazmali is nooit ter beschikking gesteld aan klager. Het kan echter niet anders dan dat Kazmali toen heeft verklaard over de aangifte van klager en het levensverhaal dat hij van hem heeft opgetekend in de krant *Yalova Çizgi Gazetesi*, alsmede over hetgeen klager daarna is overkomen. Kazmali moet toen ook hebben verklaard over een derde Turks slachtoffer van Demmink, genaamd Yasin, die in 1995 in Bodrum op minderjarige leeftijd seksueel was misbruikt.

En evenzo moet Kazmali toen zijn gehoord over zijn gesprekken met de Turkse politieman Mehmet Korkmaz, die de heer Demmink beveiligde tijdens zijn bezoeken aan Turkije in de jaren negentig. Deze bevestigde immers tegenover Kazmali dat hij op verzoek van Demmink minderjarige jongens voor hem regelde. Eén van deze jongens, zo bevestigde Korkmaz zelfs op video tegenover Kazmali, was klager, toen volgens Korkmaz nog maar 11/12 jaar oud. Daarnaast sprak ook de baas van Korkmaz, Necdet Menzir, voormalig politiechef van Istanbul, met Kazmali. Hij bevestigde dat zijn mensen indertijd Demmink beveiligden bij zijn bezoeken aan Turkije en dat hij bekend was met het feit dat Demmink zich bezighield met seksueel misbruik van jongeren. De verklaring van Kazmali tegenover de Rijksrecherche hierover moet zich in het dossier van klager bevinden, dan wel in het dossier van het tweede Turkse slachtoffer, Osman B.¹¹

Klager beschikt wel over een proces-verbaal van verhoor van Burhan Kazmali door de officier van justitie te Fatih op 5 november 2008. Hij bevestigt daarin onder ede de personen Necdet Menzir, Mehmet Korkmaz en klager te hebben geïnterviewd en het resultaat daarvan te hebben gepubliceerd en te hebben samengevat in een verklaring die is verzonden aan klagers Nederlandse advocate Adèle van der Plas.¹² Dit document is aan het Openbaar Ministerie overhandigd.

Mehmet Korkmaz

Uit Kazmali's verklaring blijkt dus dat Mehmet Korkmaz hem vertelde tussen 1995 en 1997 werkzaam te zijn geweest bij de afdeling Beveiliging van de Directie van Politie te Istanbul. Hij kreeg in die periode de opdracht buitenlandse functionarissen gedurende hun verblijf in Turkije te beveiligen. In die hoedanigheid ontmoette hij ook de Nederlandse ambtenaar Demmink, zo liet hij Kazmali weten. Van zijn leidinggevenden kreeg hij de opdracht om te voldoen aan het verzoek van Joris Demmink om hem een jonge jongen te brengen. Hij bevestigde tegenover Kazmali dat het hier om klager ging: Mustafa. Hij vertelde indertijd van klager zelf direct na het gebeuren te hebben gehoord dat Demmink hem seksueel had misbruikt. Kazmali zegt hierover van Korkmaz het volgende te hebben vernomen:

“Het was een paar maanden voordat Hüseyin Baybaşin werd opgepakt, het kan 5 of 8 maanden daarvoor zijn geweest. Het feit dat er buitenlandse functionarissen naar Turkije en in het bijzonder naar Istanbul kwamen, die uiteindelijk met de politie zouden

¹¹ Bekend onder de naam ‘onderzoek Zürich’

¹² **bijlage 5**: proces-verbaal d.d. 28 oktober 2009, parket van de Hoofdofficier van Justitie te Fatih, onderzoek nummer: 2008/20522

gaan samenwerken, bracht met zich mee dat die teams moesten worden beveiligd en bijgestaan, dat was de taak van de afdeling beveiliging. (---) De mijnheer die voorafgaand aan de operatie Baybaşın uit Nederland kwam, was de persoon die ik ken als degene waarover ik later heb vernomen dat hij mr. D. heet. (---) Samen met drie collega's hielden wij ons bezig met de beveiliging van de heer mr. D. en van degenen die in zijn gezelschap waren. (---) Ik had de genoemde persoon echter maar drie keer tijdens zijn bezoeken aan Istanbul begeleid. Een keer op zijn echte naam, dat was mr. D., maar bij zijn tweede en derde bezoek maakten wij om veiligheidsredenen gebruik van valse namen, wij deden ons werk... de tweede komst van deze persoon was in '95, het zou ook begin '96 kunnen zijn geweest. Na een aantal besprekingen te hebben gevoerd in Gayrettepe was er in hotel Akgün in Topkapi voor deze persoon een kamer gereserveerd onder een andere naam. (---)

Hij heeft mijn collega naar zijn kamer ontboden en had tegen hem gezegd dat hij klaar was met zijn werkzaamheden en dat hij een paar dagen door Turkije wilde reizen en plezier wilde maken, dat hij overdag oudheden en toeristische plaatsen wilde bezoeken en dat hij 's avonds uit wilde gaan (---)

Ik heb tegen mijn collega gezegd: 'kom en laten wij hier van afzien en laten we dat aan onze Directeur laten weten' en dat hebben we ook gedaan.

Maar het antwoord dat wij van hem kregen was dat we alles moeten doen wat die man van ons vroeg. Ze hadden gezegd dat hij een belangrijk persoon was. (---) de man (---) zei dat hij de liefde wilde bedrijven met iemand van het mannelijke geslacht. (---) De werkelijke bedoeling van deze persoon, (op) zijn leeftijd, was om geslachtsgemeenschap te hebben met een jongetje. (---) hem is op een gepaste wijze gevraagd wat voor man hij dan wilde hebben. (---)

Ik dacht aan de stadsmuren van Topkapi. Ik ben daar in mijn eentje naar toe gegaan, de auto was een burgerauto met een vals kenteken. Op de muren van de citadel heb ik een van de als drugsverslaafde, ver van de maatschappij staande, als 'straatkinderen', kinderen van onder brug bekend staande kinderen gevonden (---) Die persoon kent u trouwens ook. Voordat ik hem naar het hotel bracht is hij in het hotel gewassen, geschoren etc. We hebben hem kleding aan gegeven die de obers gebruiken en op de zaterdagavond heeft hij hem in zijn kamer ontboden en hebben ze in de kamer samen gegeten... Ik denk dat het rond 02.03 was dat de jongen uit de kamer kwam en de kamer ernaast is binnengegaan. Wij hebben aan hem gevraagd wat er was gebeurd, aanvankelijk wilde hij het niet vertellen, maar op ons aandringen heeft hij gezegd dat zij samen waren geweest en seks hadden bedreven. (---) Zondag zijn ze ook weer bij elkaar geweest en na een paar uur samen te zijn geweest ging hij naar zijn eigen kamer. (---) Op maandag is de persoon met een voertuig waarvan wij wisten dat het toebehoorde aan het Nederlandse Consulaat samen met de jongen, die hij meenam, naar Izmir, Kuşadası, Bodrum en omgeving gegaan.”¹³

In een op videoband vastgelegd interview bevestigt Korkmaz aan Kazmali dat hij diens publicaties over zijn ontboezemingen had gelezen en dat Kazmali hierover de waarheid

¹³ Zie bijlage 1, de pp. 17-19 van de schriftelijke verklaring d.d. 12 december 2007 van B. Kazmali (Nederlandse vertaling)

had gepubliceerd. Samengevat specificieert Korkmaz in dit interview dat volgens hem het betreffende straatkind Mustafa – dat wil zeggen klager - indertijd 11/12 jaar oud was en logischerwijs erg bang: *“In het stadswallengebied van Istanbul. Daar hebben we gezocht (---) Ja straatkinderen (---) Ja, ook Mustafa. Die hebben we gevonden en meegenomen (---) Natuurlijk was het kind bang. Maar we zeiden niemand iets. (---) Ja, hij was ongeveer elf en een half, twaalf jaar oud.”* De video-opname, gedateerd op 10 januari 2008, is bijgesloten, met een schriftelijke uitwerking van de gesproken tekst.¹⁴

Necdet Menzir, politiechef Istanbul

Het relaas van de politieman Korkmaz wordt voorts bevestigd door Necdet Menzir, indertijd chef van politie in Istanbul. Het waren inderdaad zijn mensen die Demmink beveiligden wanneer hij Turkije bezocht, en in de woorden van Menzir: *“helaas hebben sommige collega’s binnen onze organisatie voor deze persoon een aantal diensten verricht, u mag ze zelf benoemen. Zelfs in die jaren spraken wij al van een ‘PEDOFIEL’.*” Kazmali schrijft dat Menzir hem het volgende vertelde:

“DAN KOMEN WE aan de zaak J.D, ... De naam van die man heb ik erg vaak gehoord. Ik kan me de exacte datum niet meer herinneren maar in die jaren verzorgde onze veiligheidsdienst zijn beveiliging... In het verleden, ook al voor de jaren 1995, hoorde ik af en toe dat hij weer in Turkije was geweest. Ik vermoed dat hij een nauwe band met Turkije had, maar wij konden niet weten wat zijn bedoelingen waren, ik wilde het ook niet weten.

Voor zover ik weet is het wel zo dat hij onderzoek deed in de zaak Baybaşın (---) Zelfs als tussen onze collega’s, (---), stelden wij elkaar de vraag wat die J. toch van plan was en waarom hij zich toch zo van nabij met Turkije bezighield. Ik wil mij hier ook niet al te veel in verdiepen want de waarnemingen waren vaak niet erg chic, het ging om zaken die niet zouden moeten gebeuren. Maar helaas hebben sommige collega’s binnen onze organisatie voor deze persoon een aantal diensten verricht, u mag ze zelf benoemen. Zelfs in die jaren spraken wij al van een “ ‘PEDOFIEL’, mijn opvoeding staat mij niet toe om dit uit te spreken. Ik heb hem trouwens maar een of twee keer gezien en kort met hem gesproken (---)

Bekend was dat mr. D., wiens naam in Turkije in verband werd gebracht met sekschandalen, in de jaren 1995 tot 2000 met gebruikmaking van verschillende namen in Turkije is geweest. (Het verhullen van iemands werkelijke identiteit is iets dat om veiligheidsredenen wel vaker gebeurde.) De politie in Istanbul verleende hem vanzelfsprekend beveiliging, zowel bij zijn officiële als ook bij zijn niet officiële bezoeken. Met die zaken hield de afdeling beveiliging zich bezig. Wij deden het nodige voor zijn officiële en zijn privébezoeken.”¹⁵

¹⁴ **bijlage 6:** video-opname (op dvd) gedateerd op 10 januari 2008 te 15.46 uur van een gesprek tussen Kazmali en Korkmaz met de in het Nederlands vertaalde transcriptie

¹⁵ Zie bijlage 1, schriftelijke verklaring van B. Kazmali (Nederlandse vertaling), p. 5

Korkmaz, die in opdracht van zijn chef Necdet Menzir Demmink beveiligde, verklaart zelf in de hoedanigheid van beveiligingsfunctionaris van de politie van Istanbul klager van straat te hebben gehaald en te hebben geleverd aan Joris Demmink voor seksueel misbruik. Zijn verklaringen en die van zijn chef, Necdet Menzir, vormen daarmee essentieel steunbewijs voor klagers aangifte.

III. Ondersteunend bewijs vanuit Turkse documenten

Hüseyin Celebi

Hetzelfde geldt voor het EK RAPOR dat in januari 2007 werd aangeboden aan het Hoofd van de Generale Staf, het Hoofd van Politie, de Procureur-generaal bij de Hoge Raad en het Ministerie van Justitie in Turkije.¹⁶ De schrijver van dit rapport is de Turkse veiligheidsfunctionaris Hüseyin Celebi. Celebi werkte vanaf 1980 als speciale veiligheidsadviseur voor diverse Turkse instanties, waaronder de Minister van Binnenlandse zaken, zo blijkt uit zijn brief van 5 februari 2010 aan de voorzitter van de TCEAS, prof. Y. Buruma.¹⁷ Hetgeen in dit rapport wordt beschreven vormt ook belangrijk ondersteunend bewijs voor de door klager gedane aangifte.

Zo vermeldt het rapport: “De naam Demmink is in Nederland in opspraak geraakt doordat bekend werd dat hij, buiten de uitvoering van zijn functie, betrokken was in schandalen inzake seks die hij had met jonge kinderen en jongens. (---) Demmink had ook in Turkije soortgelijke “party’s” gerealiseerd. Omdat in 1995 in Bodrum tijdens zo’n “party” een wapen afging, is de politie ter plaatse gekomen.”¹⁸

Over Demminks bezoeken aan Turkije schrijft het rapport: *“Joris Demmink, die zich speciaal heeft beziggehouden met de zaak van Hüseyin Baybasin in Nederland, is in november 1995 als toerist hier geweest en in juni 1996 in Antalya voor een internationale bijeenkomst. Daarnaast is hij Turkije in- en uitgereisd in de jaren 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2001, 2003 en meestal wiste hij zijn sporen. Deze gegevens zijn verzameld bij officiële en speciale inlichtingendiensten. Er is ook geconstateerd dat hij onder verschillende namen in Turkije is geweest.”¹⁹*

Celebi verzoekt in zijn brief van 5 februari 2010 de Nederlandse autoriteiten om een onderzoek in deze zaak te openen en biedt hen aan meer gedetailleerde informatie over zijn eigen onderzoek in Turkije te verschaffen.

Het is klager niet bekend of de Nederlandse autoriteiten ooit op dit aanbod zijn ingegaan.

In ieder geval vormt het EK RAPOR van Celebi belangrijk ondersteunend bewijs voor klagers aangifte tegen Demmink, waar het eerder kindermisbruik door Demmink in

¹⁶ **bijlage 7:** EK RAPOR van Hüseyin Celebi, Ankara, januari 2007 (*De bijgesloten Nederlandse vertaling van het rapport is verricht door een niet beëdigde vertaler, te weten de journalist Sinan Can van het Nederlandse actualiteitenprogramma Zembla*)

¹⁷ **bijlage 8** brief van Hüseyin Celebi aan prof. Y. Buruma, d.d. 5 februari 2010

¹⁸ Zie bijlage 7, het EK RAPOR, p. 13

¹⁹ Zie bijlage 7, het EK RAPOR, p. 23

Turkije beschrijft en een opsomming geeft van Demminks inreisdata in Turkije, die de periode van klagers aangifte omvat.

Document van de Gouverneur van Istanbul

Hetzelfde geldt voor het aan het Openbaar Ministerie overhandigde document van de Gouverneur van Istanbul, Directeur van Politie van 25 december 2002 met daarop de door de Turkse autoriteiten opgetekende inreisdata van Joris Demmink tussen 11 november 1995 en 13 november 2000.²⁰ Ook dit document vormt belangrijk ondersteunend bewijs voor klagers aangifte tegen Demmink met een opsomming van Demminks inreisdata in Turkije, die de periode van klagers aangifte omvat.

Ondersteunend bewijs vanuit twee andere Turkse slachtoffers

Osman B.

Op 25 mei 2010 heeft een tweede slachtoffer van Demmink, Osman B., in Nederland aangifte gedaan wegens verkrachting en seksueel misbruik toen hij jonger dan 16 jaar oud was.²¹ Ook Osmans aangifte vormt ondersteunend bewijs voor klagers aangifte.

Yasin

In februari 2011 heeft Burhan Kazmali de advocaat van klager en ook de Rijksrecherche laten weten, tevens te hebben gesproken met een derde slachtoffer van Demmink, genaamd Yasin. Deze jongen zou aanwezig zijn geweest op het partijtje in Bodrum in 1995, waarover het EK RAPOR rapporteert, en daar seksueel zijn misbruikt door Demmink, aldus zijn mededelingen aan Kazmali,.

Ook deze 'hearsay' verklaring van Yasin vormt ondersteunend bewijs voor klagers aangifte.

Op basis van klagers aangifte en die van het tweede slachtoffer, Osman, is door klagers advocaat aan het Openbaar Ministerie verzocht klager zelf en het derde slachtoffer, Yasin, in Turkije te horen. Zo vermeldt een brief van 3 november 2011:

“Wat mij tot slot het meeste verbaast, is dat u met geen woord ingaat op mijn advies de belangrijkste getuigen in de zaak Osman, te weten de veiligheidsambtenaar Mehmet Korkmaz, de politiechef Necdet Menzir en de twee andere misbruikte jongens, Mustafa en Yasin, rogatoir in Turkije te horen. Deze vier getuigen hebben de in februari jl. door u gehoorde journalist Burhan Kazmali laten weten al uw vragen te willen beantwoorden in een officieel rogatoir verhoor in Turkije. Het is toch zonneklaar dat dit de meest effectieve weg is en ook nog eens de meest koninklijke. Waarom is dat nog steeds niet gebeurd, is de eerste vraag. Waarom gaat dit niet op de kortst mogelijke termijn alsnog gebeuren, is de tweede vraag die rijst. ...”²²

²⁰ **bijlage 9:** document d.d. 25 december 2002 van de Gouverneur van Istanbul, Directeur van Politie met Nederlandse vertaling

²¹ **Bijlage 10:** aangifte van Osman B. d.d. 25 mei 2010

²² **Bijlage 11:** brief d.d. 3 november 2011 van mr. A.G. van der Plas aan mr. J. van Zijl en mr. D.M.A. van der Zwan

Klager heeft echter vernomen, dat het Openbaar Ministerie zijn advocaat in een persoonlijk gesprek op 9 november 2011 heeft meegedeeld aan handen en voeten gebonden te zijn. Zolang er geen strafrechtelijk onderzoek liep tegen Demmink, en daarvoor waren de feiten zoals door klager en Osman B. aangedragen onvoldoende, miste het Openbaar Ministerie de bevoegdheid om via een rechtshulpverzoek de aangeboden getuigen in Turkije te horen.

Met andere woorden, het Openbaar Ministerie vond het aangeleverde materiaal zoals hiervoor beschreven onvoldoende feiten en omstandigheden opleveren om Joris Demmink aan te merken als verdachte in de zin van de wet. Men had daarom in de door klager en Osman B. aangebrachte zaken gekozen voor een zogenaamd “oriënterend onderzoek”, dat het wetboek van strafvordering niet kent voor zaken als deze en dat daarom ook geen strafrechtelijke bevoegdheden creëert. Het gevolg is geweest dat er geen rogatoire verhoren in Turkije hebben plaatsgevonden en evenmin archiefonderzoek heeft kunnen plaatsvinden naar de reisbewegingen van Joris Demmink in de periode waarop de aangifte van klager ziet.

IV. Demminks alibi: ‘Ik was niet in Turkije’

In de beslissing van het Openbaar Ministerie heeft meegewogen dat Demmink zelf verklaart sedert 1987 niet in Turkije te zijn geweest. Indien Demmink hierover onwaarheid blijkt te hebben gesproken, heeft ook dat ondersteunende bewijskracht voor klagers aangifte.

Demminks ontkenning in de jaren negentig in Turkije te zijn geweest wordt namelijk weersproken door vijf Turkse getuigen, waaronder een voormalige Turkse politiechef en minister (Necdet Menzir was ook Minister van Transport), een Turkse politieman, een hoge Turkse veiligheidsfunctionaris alsmede twee andere Turkse slachtoffers, die mét klager verklaren dat Demmink in de door klager bedoelde periode in Turkije was. Voor zover klager bekend, is naar deze bewijsstukken en verklaringen nooit nader onderzoek ingesteld door het Openbaar Ministerie.

Vernietigde reisgegevens

De mogelijkheid nader onderzoek naar Demminks reisbewegingen in de jaren negentig vanuit Nederland te verrichten lijkt te zijn geblokkeerd. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, Directoraat-Generaal Vreemdelingenzaken liet op 21 februari 2011 aan een Nederlandse onderzoeksjournalist weten dat alle gegevens met betrekking tot de reisbewegingen van de Directeuren-Generaal Internationale Aangelegenheden en Vreemdelingenzaken over de periode 1997 en 2000 reeds waren vernietigd.²³ Demmink was Directeur-Generaal Internationale Aangelegenheden en Vreemdelingenzaken van 1993 tot 2002, de periode waarop klagers aangifte slaat.

Directeur-Generaal Internationale Aangelegenheden en lid van het K4 comité

²³ **Bijlage 12:** de betreffende e-mail d.d. 21 februari 2012 doorgestuurd aan mr. A.G. van der Plas

Dat Joris Demmink Turkije nooit heeft bezocht in de jaren negentig, moet echter ondanks de kennelijk vernietigde reisgegevens als vergaand onaannemelijk worden beschouwd gezien de functie die Demmink toen binnen het ministerie van Justitie en op Europees niveau bekleedde en het specifieke Koerden-dossier waarmee hij met name in de jaren 1997 en 1998 was belast. Vanuit die hoedanigheid was Demmink tevens lid van het geheime K4 comité²⁴ van de Europese Unie. Hij nam daarin de honneurs waar voor Nederland, zo wordt duidelijk uit een document van 9 april 1997 dat een vergadering verslaat van de Troika van het K4 comité en een delegatie van de Raad van Europa onder leiding van de Nederlandse voorzitter Joris Demmink.²⁵

In het najaar van 1997 was het volgens de onderzoeksjournalist Wil van der Schans *“druk op de burelen van de directeur-generaal vreemdelingenzaken, Joris Demmink”* van waaruit op 18 november 1997 een nota werd ingebracht in de Centrale Groep van Schengen. In deze nota werd stevig ingezet op samenwerking met Turkije, als belangrijk transitland voor Koerden uit Noord-Irak, ter bevordering van de buitengrenscontrole van Europa, aldus Van der Schans.²⁶

Het Koerden-dossier en het bezoek aan Turkije in maart 1998

In maart 1998 reisde een delegatie van hoge Europese ambtenaren, waaronder de voorzitters van het K4 comité en haar werkgroep migratie, af naar Turkije om daar in Istanbul en Ankara te vergaderen met ambtenaren van de Turkse Veiligheids- en Vreemdelingenpolitie en met ambtenaren van de Turkse ministeries van Buitenlandse en Binnenlandse zaken.²⁷ Een verslag van hetgeen daar besproken is, is te vinden in een document van de Raad van de Europese Unie van 21 april 1998.²⁸ Daaruit komt naar voren dat het K4 comité na afloop kennelijk heeft afgesproken dat Nederland de ‘lead’ neemt terzake de *“feedback to Turkey on operational information involving illegal immigration.”*²⁹

Op grond van deze informatie moet de conclusie worden getrokken dat het uiterst onaannemelijk is dat de Nederlandse vertegenwoordiger in het K4 comité op wiens bureau het Europese Koerden-dossier werd uitgewerkt geen lid was van de geheime delegatie die op 9 en 10 maart 1998 Turkije bezocht ter bespreking van de migratiestroom van Koerden uit Noord-Irak. Dit is meegedeeld aan de officier van justitie die het Rijksre-

²⁴ Zie bijvoorbeeld Christina Boswell in “The ‘external dimension’ of EU immigration and asylum policy”, *International Affairs* 79, 3 (2003) p. 623, waar zij schrijft: *“This (lack of transparency) continued after the Maastricht Treaty came in force, with the notorious K4 Committee – named after the relevant article in the treaty – meeting behind closed doors, without public access to its proceedings. This provided an attractive venue for police and judicial officials to cooperate on questions of border control and police cooperation, away from scrutiny by the press or NGO’s.”*

²⁵ **Bijlage 13:** rapport van de vergadering d.d. 9 april 1997 van de Troika van het K4 Comité en een delegatie van de raad van Europa, <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=574639&Site=COE>

²⁶ Wil van der Schans, “Help! De Koerden komen, Asielbeleid in 2000”, 1 september 1999, Jansen&Jansen, pp. 7 en 8, http://www.burojansen.nl/artikelen_item.php?id=125

²⁷ **Bijlage 14:** Statewatch, “EU officials visit Turkey to set up camps” Vol. 8 no 3&4, May-August 1998,

²⁸ **Bijlage 15:** European Union, the Council, Brussels, 21 April 1998, document 6938/1/98, REV 1

²⁹ Zie bijlage 16, p. 4

chercheonderzoek naar aanleiding van klagers aangifte leidde, met het verzoek dit gegeven in het onderzoek te betrekken. Voor zover klager bekend is dit niet gebeurd, ondanks het feit dat de bezoekdata van de K4 delegatie corresponderen met de uit Turkije ontvangen lijst met inreisdata van Joris Demmink. Daarop staat vermeld dat Demmink in maart 1998 Turkije binnen reisde voor een bezoek aan Ankara.³⁰

Weigering klagers aangifte in behandeling te nemen

Het Openbaar Ministerie heeft klagers advocaat meegedeeld eerst een onderzoek te zullen starten op basis van klagers aangifte nadat hij deze in Nederland tegenover de politie in een zogenaamd studioverhoor zou hebben toegelicht. Het Openbaar Ministerie beroept zich hiertoe op de Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik van 2008 respectievelijk 2011. Aan klagers verzoek om gezien zijn ervaringen in Turkije tijdens zijn bezoek aan Nederland beveiligd te worden en bij het verhoor door de Nederlandse politie zijn advocaat aanwezig te laten zijn, is niet tegemoet gekomen door het Openbaar Ministerie.³¹ Klager heeft daarom niet naar Nederland durven reizen. Hij is door wat hem is overkomen nog steeds doodsbang voor verdere wraakacties van de zijde van lieden die kennelijk menen hem te moeten dwingen om zijn aangifte tegen Demmink in te trekken. Tot eind 2011 is hij benaderd met het verzoek zijn beschuldigingen jegens Demmink terug te nemen.

De weigering van de officier van justitie om klagers aangifte te onderzoeken zolang hij deze niet in een studioverhoor heeft toegelicht, strijdt niet alleen met de Nederlandse wet, de artikelen 163-165 Sv. De weigering is tevens direct in strijd met het Verdrag van Lanzarote van 25 oktober 2007, dat ook door Nederland is ondertekend. Dit verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, stelt immers helder in artikel 32, dat “ *Elke Partij de wetgevende of andere maatregelen neemt die nodig zijn om te waarborgen dat het onderzoek naar of de vervolging van de overeenkomstig dit verdrag strafbaar gestelde feiten niet afhankelijk is van de aangifte of beschuldiging door een slachtoffer en dat de procedure kan worden voortgezet zelfs al trekt het slachtoffer zijn verklaring in.* ”³²

Klager verzet zich derhalve tegen de kennelijke beslissing van het Openbaar Ministerie om zijn aangifte niet in behandeling te nemen. Zijn aangifte tezamen met het overige door hem aangeleverde ondersteunende bewijsmateriaal moeten meer dan voldoende worden geoordeeld voor de ernstige verdenking dat Demmink jegens hem de strafbare feiten heeft gepleegd zoals omschreven in de aangiften.

Demmink boven de wet?

Op zaterdag 6 oktober 2012 publiceerde het Algemeen Dagblad op basis van een diepgaand onderzoek over de contacten die Joris Demmink in de jaren tachtig zou hebben

³⁰ Zie bijlage 10

³¹ **Bijlage 16:** brief d.d. 7 april 2009 van mr. A.G. van der Plas, brief d.d. 27 juli 2009 van mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen, brief d.d. 27 augustus 2009 van mr. A.G. van der Plas, brief d.d. 16 september 2009 van mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen, brief d.d. 28 oktober 2009 van mr. A.G. van der Plas en brief d.d. 27 november 2009 van mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen.

³² Onderstreping door opsteller van dit klaagschrift

gehad met de beruchte Haagse pooier Dick Willard, die indertijd minderjarige jongens leverde tegen betaling. Getuigen met wie de journalist van het AD heeft gesproken, zeiden gezien te hebben dat Demmink ook jongens zichtbaar jonger dan 16 van Willard afnam. Willard zelf is in 1991 uit wraak vermoord door twee van zijn voormalige minderjarige ‘seks-slaven’.³³ De maandag erop, te weten op 8 oktober 2012, kondigde de minister van Veiligheid en Justitie niet een nader onderzoek aan, maar liet de Tweede Kamer weten dat hij na raadpleging van de AIVD, Rijksrecherche en het Openbaar Ministerie geen reden ziet de nieuwe aantijgingen nader te laten onderzoeken. De minister geeft – zonder daadwerkelijk nader onderzoek naar deze nieuwe beschuldigingen – aan dat “*van enige grond voor de juistheid van de beschuldigingen niet is gebleken*”.³⁴

Dit recente voorval vormt voor klager een bevestiging van zijn vermoeden dat het Openbaar Ministerie zal blijven weigeren Demmink te vervolgen, wat ook de inhoud van de aangifte is en de zwaarte van het ondersteunende bewijs. Het bevestigt zijn angst dat ook in Nederland hoge ambtenaren van Justitie kennelijk boven de wet staan. Via dit klaagschrift legt klager aan u de vraag voor als onafhankelijke rechter aan deze kennelijke praktijk een einde te maken door de strafrechtelijke vervolging van Demmink te gelasten.

V. Conclusie

Op grond van het voorhanden materiaal moet allereerst worden geconcludeerd dat klagers aangifte niet anders kan worden gezien dan als een aangifte in de zin van de wet, die conform het Verdrag van Lanzarote dient te worden onderzocht onafhankelijk van het verdere handelen van klager zelf. De aangifte staat bovendien niet op zichzelf. Ondersteunend bewijsmateriaal is ruim voorhanden. Allereerst herkent klager Mehmet Korkmaz als de politieman die hem in contact bracht met Demmink, terwijl Korkmaz tegenover Kazmali en op video heeft aangegeven dat hij klager bij Demmink heeft gebracht voor seksueel misbruik. Wat lag er meer voor de hand dan dat het onderzoeksteam na klagers aangifte deze Korkmaz als getuige zou horen. De baas van Korkmaz, voormalig politiechef van Istanbul, bevestigt dat zijn mensen Demmink beveiligden bij zijn bezoeken aan Turkije in de jaren negentig. De hoge Turkse veiligheidsfunctionaris Hüseyin Celebi beschrijft in een rapport voor hoge Turkse instanties Demminks chantabele positie nadat hij in 1995 in Turkije op kindermisbruik was betrapt. Ook beschrijft Celebi de data waarop Demmink in de jaren negentig en daarna Turkije al of niet officieel bezocht. Aan het onderzoeksteam is een lijst met vergelijkbare inreisdata overgelegd afkomstig van de gouverneur van Istanbul. De daarop vermelde data sporen rechtstreeks met het bezoek van het EU K4 comité, waarin Demmink Nederland vertegenwoordigde, aan Ankara. De weigering vanaf september 2008 om klagers aangifte in behandeling te nemen, geeft daarom niets anders aan dan dat het Openbaar Ministerie ongeacht het gepresenteerde bewijs zal blijven weigeren Demmink strafrechtelijk te vervolgen. Deze conclusie heeft inmiddels zijn bevestiging gevonden in de mededeling van de minister van Veiligheid en Justitie aan de Tweede Kamer, dat op 8 oktober jl. nieuw geopenbaarde gevallen van misbruik waar zijn Secretaris-Generaal bij betrokken zou zijn, geen nader onderzoek behoeven.

³³ **Bijlage 17:** Algemeen dagblad van 8 oktober 2012, pp. 8 en 9

³⁴ **Bijlage 18:** Brief d.d. 8 oktober 2012 van I.W. Opstelten aan de Voorzitter van de Tweede kamer

Het thans aan Uw Hof gepresenteerde materiaal vormt tezamen met klagers aangifte ruim voldoende feiten en omstandigheden voor de ernstige verdenking dat jegens klager de hierna volgende strafbare feiten zijn gepleegd, alsmede voor de conclusie dat klager een rechtstreeks belang heeft bij de vervolging ervan.

REDENEN WAAROM

Klager u verzoekt

- a. hem en zijn advocaat kennis te laten nemen van de op deze zaak betrekking hebbende stukken;**
- b. hem en zijn advocaat in de gelegenheid te stellen het beklag in raadkamer toe te lichten;**
- c. te bevelen dat de verlangde vervolging wordt ingezet van:**

mr. J. Demmink, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie,

ter zake van:

1. Verkrachting als strafbaar gesteld in artikel 242 WvSr, gepleegd in Istanbul in Turkije in of omstreeks het jaar 1995;
2. Ontuchtige handelingen onder dwang en seksueel binnendringen bij iemand beneden de 16 jaar als strafbaar gesteld in de artikelen 245 en 246 WvSr, gepleegd in Istanbul in Turkije in of omstreeks het jaar 1995;
3. (uitlokken van) het belemmeren van de uitingsvrijheid van personen en mishandeling al dan niet in de uitoefening van enig ambt als strafbaar gesteld in de artikelen 47 jo. 285a, 303 en 308 en 309 WvSr, gepleegd in Turkije in 2008 – 2011.

Amsterdam, 24 oktober 2012

mr. A.G. van der Plas